

หน้า

(1)

เรื่องราวนี้เป็นเรื่องที่ตั้งขึ้น

ฮะ! เดียวก่อน แต่ไหนแต่ไรมาเวลาเขียนนิยายผมก็ไม่เคยเขียน
ประโยคนี้ เพราะว่า...ใครบอกละว่าเป็นเรื่องแต่ง

ในยุคที่จริงเท็จยากจะแยกแยะอย่างนี้ สิ่งที่คุณนึกมาตลอดว่า
เป็นของจริงไม่แน่ว่าอาจจะปลอมทั้งเพก็ได้ แต่ว่าคุณโดนปิดหูปิดตา
มาตลอด หรือไม่ก็คุณนั่นแหละเฝ้าหลอกตัวเองมาตลอด

ทำนองเดียวกันเรื่องที่คุณนึกมาตลอดว่าปลอม 'ไม่แน่ว่า...
ที่จริงอาจเป็นเรื่องจริงก็ได้'

หะ แต่คราวนี้ผมเติมอีกประโยคดีกว่าครับว่า 'หากมีเหตุการณ์
ที่เหมือนกัน ก็ถือซะว่าเป็นความบังเอิญ'

...

..

.

บ่ายวันหนึ่งซึ่งแสงอาทิตย์ส่องสว่างทุกหนแห่ง

ในร้านกาแฟแฟรนไชส์แห่งหนึ่งบนถนนดินแดง

วันนี้นิตยสารเจ้าใหญ่แห่งหนึ่งขอสัมภาษณ์ผม นี่เป็น
การให้สัมภาษณ์ครั้งที่สามแล้วในช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ความจริง
ผมก็ยินดีให้สัมภาษณ์นะครับ แต่ปัญหาอยู่ที่หลังจากผมตอบคำถามนักข่าว
อย่างจริงใจเสร็จ สุดท้ายสื่อจะตีพิมพ์คำพูดของผมสักก็ประโยคเดียว
ผมจำได้ว่ามีครั้งหนึ่งสัมภาษณ์อยู่เกือบสองชั่วโมงได้ สุดท้าย
ในบทสัมภาษณ์ความยาวหนึ่งหน้ามีสิ่งที่ผมพูดเผลอออกมาแค่...
สองประโยค

นี่ ตอนนิยายसारออกผมยังอุตสาห์ตีอกตีใจขึ้นมาเก็บฉบับหนึ่ง แต่พอเห็น 'สองประโยค' นั้นของผม นอกจากยิ้มเจื่อนๆ...ผมก็ได้แค่มยิ้มเจื่อนๆ อยู่ดี

ช่วยไม่ได้ละครับ นักเขียนเล็กๆ อย่างผมใครเขาจะมาตั้งใจฟัง 'หลักการยิ่งใหญ่' ของผมล่ะ

ทว่าก็ยังมึนนักข่าวดีๆ อยู่นะครับ

การสัมภาษณ์ดำเนินมาสู่ช่วงกลาง นักข่าวที่ชื่อเอ็ดมันด์คนนี้เป็นหนึ่งในคนที่มีอาชีพที่สุดที่ผมเคยเจอ

"ผมข้องใจมากเลยครับว่านักเขียนแบบคุณ รายได้มากพอเลี้ยงชีพได้จริงๆ หรือเปล่า" เขาถาม

"ที่จริงค่าขายหนังสือกับอีบุ๊กรวมกันก็พอจะเลี้ยงชีพคนหนึ่งคนได้อยู่ครับ แต่แน่นอนว่ากินหมูเห็ดเป็ดไก่แพงๆ ทุกวันไม่ไหว ถ้าต้องเลี้ยงทั้งครอบครัวก็หืดขึ้นคอละครับ" ผมดื่มคาปูชิโนหนึ่งคำ

"เข้าใจครับ" เขาอ่านเอกสารที่เตรียมไว้ในมือ "ผมเคยเข้าเว็บไซต์ส่วนตัวของคุณ พบว่าคุณเขียนหลายแนวมากเลย เหมือนจะมีทั้งเรื่องรัก สืบสวนสอบสวน ระทึกขวัญ เรื่องเกี่ยวกับธาตุแท้ของมนุษย์ แล้วก็อีกหลายแนว คุณชอบเขียนแนวไหนมากที่สุดหรือครับ"

"ไม่ได้ชอบแนวไหนเป็นพิเศษหรอกครับ ผมก็แค่ชอบเขียนเรื่องที่ทำให้คนอยากตามอ่านไปเรื่อยๆ พล็อตเรื่องละเอียดประณีต สำคัญที่สุดก็คือต้องทำให้คนอ่านเดาตอนจบไม่ออก" ผมคิดนิดหน่อย "แต่ถ้าให้เลือกรจริงๆ ผมก็ชอบเขียนนิยายรักกับธาตุแท้ของมนุษย์ที่สุดครับ"

"ตัวละครในนิยายของคุณชอบไปโผล่ในนิยายเรื่องอื่นด้วยนี่เป็นไอเดียที่วางไว้ตั้งแต่เริ่มเขียนเลยหรือเปล่าครับ"

"ใช่ครับ ตั้งแต่เขียนเรื่องแรกก็วางโครงแบบนี้ไว้แล้ว แถม

ตัวละครบางตัวก็เคยเรียนโรงเรียนเดียวกันตอนวัยรุ่นด้วยนะครับ"
ผมเอ่ยพร้อมกับยิ้มบางๆ

"เรียนโรงเรียนเดียวกัน?" เขามวดคิ้ว

"ใช่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นคนที่มีธรรมดาแค่ไหนทุกคนต่างก็มีเรื่องราว
ของตัวเองทั้งนั้น ก็เหมือนกับคุณ เพื่อนที่เคยเรียนหนังสือด้วยกันกับคุณ
หลังจากเรียนจบออกมาทำงานทำการ ทุกคนก็มีอาชีพ โอกาสและ
เรื่องราวแตกต่างกันไป คุณเป็นนักข่าว เพื่อนบางคนของคุณอาจจะ
เป็นหมอ เป็นตำรวจ และอีกหลายอย่าง ผมก็แค่เอาเรื่องของเพื่อนนักเรียน
แต่ละคนมาเขียนเท่านั้นเองครับ"

"ความคิดนี้น่าสนใจมากเลยนะครับ ก็เหมือนสร้างตัวละคร
ที่แตกต่างกันออกมา ให้คนอ่านเข้าสู่โลกอีกใบ" รอยยิ้มของเขาสดใสมาก

"ถ้าหากผมบอกคุณว่า..." ผมจ้องเขาด้วยสายตาดำจริงจัง "ตัวละคร
ในเรื่องที่ผมเขียนความจริงมีตัวตนอยู่จริงๆ คุณจะเชื่อมั๊ยครับ"

เขาอึ้งไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบว่า "ฮ่าๆ ผมก็ต้องไม่เชื่ออยู่แล้วล่ะครับ"

"หึๆ ถูกต้องครับ นิยายก็คือนิยาย ต้องไม่มีใครเชื่ออยู่แล้ว"
รอยยิ้มผุดขึ้นที่มุมปากผมอีกครั้ง

เราต่างคนต่างยิ้มอย่างประดักประเดิดหน่อยๆ เขาคงไม่คิดว่า
จู่ๆ ผมจะถามคำถามนี้กับเขาด้วยท่าทางจริงจัง

"งั้นแนวล่าสุดที่คุณเขียนอยู่ตอนนี้เกี่ยวกับอะไรหรือครับ"

"นักฆ่าครับ"

"นักฆ่า?"

"ใช่ครับ คุณรู้มั๊ยว่าทั้งฮ่องกงมีนักฆ่าขึ้นทะเบียนอยู่สองร้อย
หกสิบเจ็ดคน ประชากรฮ่องกงอยู่ที่ราวๆ เจ็ดล้านคน แสดงว่า
ในสองหมื่นหกพันสองร้อยสิบเจ็ดคนจะมีอยู่หนึ่งคนที่เป็นนักฆ่า

ไม่แน่ว่าคนข้างตัวที่คุณสนิทที่สุด เชื่อใจที่สุดอาจเป็นนักรบก็ได้"
ผมจริงจั่งขึ้นมาอีกรอบ

"ฮ่าๆ คุณนี่อินกับงานของตัวเองเอามากนะครับเนี่ย" เขาทำท่า
ยกนิ้วโป้งให้ผม

'โป้ง!'

วินาทีเดียวกันนั้น...เสียงปี่ดังขึ้นหนึ่งครั้ง กระสุนทะลุ
ผ่านหน้าต่างกระจกที่ยาวจรดพื้น แล้วฝังเข้าที่ศีรษะด้านซ้ายของ
เอ็ดมันด์!

จากนั้นกระสุนก็ทะลุออกทางศีรษะด้านขวาของเขาไป...
พร้อมกับเลือดสดๆ

ผมมองไปที่ถนนด้านนอกทันที ชายคนหนึ่งหนีไปทางถนนนาธาน
อย่างรวดเร็ว

"อย่าหนีนะ!"

ผมตวาดลั่นก่อนจะไล่ตามไป

"อย่าหนี!" บนถนนดินดาสอันแสนพลุกพล่าน ผู้คนบนถนน
มองผมที่ตะโกนเหมือนคนบ้า หัวใจผมเต้นรัว ชายคนนั้น...หายไป
อย่างไร้ร่องรอยท่ามกลางฝูงชน

ผมกลับมาที่ร้านกาแฟทันที คนในร้านพากันมุงรอบเอ็ดมันด์
ที่ล้มอยู่บนพื้น

"บ้าเอ๊ย! ยังมองอะไรอยู่ได้...แจ๊จตำรวจสิ!"

*'โสดเพราะมีคนที่ชอบอยู่แล้ว
กับโสดเพราะไม่มีคนที่ชอบ
เป็น...ความรู้สึกรคนละแบบกัน'*

(2)

"เมื่อไหร่...เมื่อไหร่ข้างนอกมีคนยิงปืนหรือ" ชายคนหนึ่งถามอย่างแตกตื่น

"ยังต้องถามอีก 'ไม่เห็นเขาไล่ตามออกไปหรือไง' หญิงวัยกลางคนเอ่ย

"เกิด...เหตุฆาตกรรมหรือเนี่ย หรือกำลังถ่ายละคร?"

"เลือด...ฉันไม่เคยเห็นเลือดเยอะขนาดนี้มาก่อนเลย..."

คนที่อยู่ข้างหลังผมพากันมุงดู วิศวกรชีวิตประจำวันไปต่างๆ นานา บางคนยังหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาถ่ายรูปอีกต่างหาก ผมย่อตัวลงนั่งยองๆ มองเอ็ดมันด์ที่มีเลือดสดๆ ไหลจากหัวไม่หยุด...เขาเพียงนั่งสัมผัสผิวน้ำผมอยู่หยกๆ ไม่ใช่หรือ...เป็นแบบนี้ไปได้อย่างไร

ชีวิตมนุษย์เปราะบางขนาดนี้เชียว?

แค่นี้ชีวิตก็สิ้นสุดลงแล้ว?

เพียงไม่นานผมก็ได้ยินเสียงหอนของรถพยาบาล เจ้าหน้าที่กู้ชีพรุดเข้ามาในร้านกาแฟแฟรนไชส์แล้วกู้ชีพฉุกเฉินให้เอ็ดมันด์

ส่วนผมหยิบกล้องถ่ายรูปทรงเหมือนปากกาออกมามันทีภาพจากนั้นก็ถูกเชิญตัวไปบันทึกคำให้การที่สถานีตำรวจพร้อมกับคนอื่นๆ ในที่เกิดเหตุ

เมื่อถึงสถานีตำรวจผมก็เล่าเหตุการณ์ทั้งหมดที่เห็นออกมาตามลำดับ ผมคิดว่าพยานคนอื่นที่ถูกเชิญตัวมายังสถานีก็คงเหมือนกับผมคือเห็นคนลั่นกระสุนสังหารเอ็ดมันด์จากนอกร้านกาแฟ แล้วต่อมาก็... ลอยนวลไป

"คุณเหลือขง ตอนนี้นักสืบได้แล้วครับ ถ้ามีความจำเป็นอะไรอีก

เราจะเชิญคุณมาที่สถานีเพื่อช่วยเหลือเรื่องการสืบคดีนะครับ"
ตำรวจนายหนึ่งเอ่ย "คุณออกทางทางออกพิเศษของเราก็ได้ จะได้
หลบนักข่าว"

"ครับ" ผมผื่นยิ้มตอบ ก่อนจะออกจากสถานีตำรวจมังกี้

หลังออกจากสถานีตำรวจผมก็มาที่ป้ายรถเมล์เล็ก นั่งรถเมล์
ออกจากย่านมังกี้

ผมใส่หูฟัง เปิดเครื่องเล่นเพลงในไอแพดแล้วเปิดเพลงของ
เฉินอี้ซวี่น...ชื่อเพลง 'ความมืดเลือกแสงสว่าง'*

'สกุลเขาไม่ใช่ความมืดมน ไม่กลัวความมืด แต่เลือกแสงสว่าง
ยังโรงละครมืดมืดให้ฉายแสง...ตายยังไม่กลัว จะกลัวอะไรกับ
ฉากขมขื่น ไม่สู้หวนสู่ละครอันยอดเยี่ยม ช้าเร็วความตายย่อมมาหา
อย่าได้ลงมือเองเป็นอันขาด'

ต่อมาผมก็เปิดบันทึกกลิ่นในมือถือ อ่านเนื้อหาที่เขียนอยู่ในนั้น
อีกรอบ

'จางเหวินอัน อายุสามสิบแปด ช่มชืดลูกสาวอายุสิบหกของตน
หลายครั้ง ยังบังคับลูกสาวอีกคนที่อายุแปดปีให้ทำออร์ดิเซ็กซ์ให้
ถ้าเด็กหญิงทั้งสองไม่ยอมทำตามคำสั่งก็จะถูกตบตีและถูกทารุณกรรม
สุดท้ายลูกสาวอายุสิบหกทนความทุกข์ทรมานไม่ไหว...กระโดดลงจาก
ตึกชั้นสิบสอง เสียชีวิต'

แฮ้อ...ชีวิตสำคัญกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด...จะทำร้ายตัวเองไปทำไมกัน

* เพลง 'ความมืดเลือกแสงสว่าง' หรือ 'เฮยเจ้อหมิง' ในภาษาจีนท้องถิ่นกับชื่อ 'อาภิระ คุโรซาว่า'
ผู้กำกับชาวญี่ปุ่นที่เข้าสู่วงการภาพยนตร์หลังจากพี่ชายฆ่าตัวตาย เนื้อเพลงให้กำลังใจผู้ป่วยโรคซึมเศร้า
ที่คิดฆ่าตัวตาย

ถ้าผมได้งานนี้เร็วสักหน่อย บางทีเธออาจไม่ต้องสละชีวิตอันมีค่า
ของเธอก็ได้

ขอโทษนะ ขอให้ไปดีล่ะ

ผมมองท้องฟ้านอกหน้าต่าง ทอดถอนใจให้กับเมืองใหญ่อันเหลวไหล
ไร้สาระแห่งนี้ คนที่สามารถใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ได้เป็นบ้ำก้นไปหมดแล้วใช้ใหม่
ผมมองรูปที่ถ่ายไว้เมื่อครูอีกครั้ง จากนั้นก็...ส่ง
คนเราดูกันแต่ภายนอกไม่ได้

ในสังคมมีคนต่ำทราวมจอมเสแสร้งมากเหลือเกินที่ใช้รูปลักษณ์
ภายนอกและคำพูดคำจาอำพรางธาตุแท้อันน่ากลัวของพวกเขาไว้
ไม่เหมือนในหนังที่คนเลวมี 'มาดคนเลว' และรูปลักษณ์ภายนอก
ที่อำมหิตโหดชั่ว ในความเป็นจริงมีเดรัจฉานในคราบมนุษย์มากมาย
น่ากลัวยิ่งกว่าตัวร้ายในหนัง...เป็นเดนมมนุษย์ยิ่งกว่า!

คนพวกนี้ต่อให้ตายก็ไม่สาสมกับความผิด!

ผมแยกชิ้นส่วนรีโมตคอนโทรลขนาดเล็กจิวส์เสิร์จก็โยนออกนอกรถ...
ทุกอย่างเป็นอันเรียบร้อย

เวลานี้เองโทรศัพท์มือถือของผมก็ดังขึ้น

"สถานการณืเป็นไงบ้าง" เสียงชายคนหนึ่งดังขึ้น "เป้าหมาย
ตายหรือยัง"

"ภารกิจลุล่วง กำลังเดินทางกลับ"

"ยอดมาก กลับมาแล้วค่อยคุยกัน"

"บาย"

รถเมล์เล็กมุ่งไปข้างหน้าด้วยความเร็วสูง ผมนึกทบทวนเหตุการณ์
เมื่อครู่ บางทีผมอาจจะทำให้สมจริงได้ยิ่งกว่านี้อีก

คุณยังไม่เข้าใจอีกหรือครับว่าผมกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่

หึ คุณลื้มแล้วหรือ
ลื้มสิ่งที่ผมเคยเขียนไปแล้วหรือ

'นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้'

...

..

.

'กฎตีกานักฆ่า'

- ข้อ 1. นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้
- ข้อ 2. บรรลุภารกิจภายในสามวันจะได้คะแนนสูง
- ข้อ 3. หลังฆ่าคน โปรดใช้กล้องชนิดพิเศษถ่ายและส่งรูป
หลังส่งเสร็จรูปจะหายไปทันที
- ข้อ 4. มาตรฐานการให้คะแนนเพื่อจัดอันดับ นอกจาก
ประเมินจากจำนวนคนที่ฆ่า ยังรวมถึงองค์ประกอบศิลป์
แผนหนี และอื่นๆ ด้วย
- ข้อ 5. ผู้จัดการเขียนแผนชั้นนำเสนอก่อน จะได้คะแนนประเมิน
ส่วนแรก
- ข้อ 6. นักฆ่าอันดับสูงสามารถส่งต่อภารกิจให้นักฆ่าอันดับต่ำกว่า
ได้
- ข้อ 7. นักฆ่าอันดับต่ำจะไม่ได้รับแจ้งว่าใครโอนภารกิจให้
- ข้อ 8. ห้ามสร้างความแตกตื่นหวาดกลัวแก่สาธารณชน

ข้อ 9. หากฐานะของนักฆ่าถูกเปิดเผยหรือถูกตำรวจจับกุม จะถูกจบชีวิต

ข้อ 10. ตารางอันดับนักฆ่าจะสรุปคะแนนปีละสองครั้ง มีเงินรางวัลพิเศษตามแต่อันดับ

ข้อ 11. ภารกิจฆ่าคนแบ่งเป็นระดับต่างๆ ภารกิจระดับ S และ A มีเพียงนักฆ่าห้าสิบอันดับแรกเท่านั้นที่มีสิทธิ์รับภารกิจ

ข้อ 12. ทุกสิ้นปี นักฆ่าสี่สิบอันดับแรกจะได้รับบัตรเข้างานเลี้ยง ดินเนอร์สุดหรู

ข้อ 13. นักฆ่าที่ชนะในเกมนักฆ่าจะได้เลื่อนอันดับขึ้น แบบก้าวกระโดด

ข้อ 14. หากผู้จัดการของนักฆ่าเสียชีวิตด้วยเหตุไม่คาดฝัน นักฆ่าในสังกัดของเขา/เธอสามารถขอเปลี่ยนผู้จัดการกับองค์กรได้

'ไม่พูดออกมาก็ไม่เข้าใจ
นี่คือความห่างเหินชนิดหนึ่ง'

บทที่ 1

นักฆ่าพาร์ตไทม์
Part Time Killer

(1)

ณ อาคารอุตสาหกรรมแห่งหนึ่งบนถนนหอยป็น ย่านกุ่มถึง

ผมขึ้นลิฟต์ชั้นของมาที่ชั้นแปด

ป้ายหน้าประตูเขียนว่า 'บริษัทตัวแทนจำหน่ายหนังสือซุนหมิง จำกัด'

"หุหลี่ (จิ้งจอก) ชั้นกลับมาแล้ว!" ผมตะโกน

ชายสี่ตารูปร่างผอมบางตัวเตี้ยเล็กคนหนึ่งก้าวออกมา

"บ้าเอ๊ย! ดึกปานนี้ทำไมถึงเพิ่งกลับ ไปตายที่ไหนมาวะ" เขาถาม

"ก็ไปกินลมชมวิวฟังเพลงไง ตามความเคยชินของฉันนะแหละ"

ผมนั่งลงบนโซฟา

"ภาพที่นายอัฟโหลด องค์กรตอบมาว่าได้รับแล้ว จะอัฟเด็ด
ตารางจัดอันดับเร็วๆ นี้" เขาเดินแว่นตา

"ดี"

ชายผู้มีรูปปร่างหน้าตาเหมือนจิ้งจอกคนนี่คือผู้จัดการของผม
ส่วนโกดังเก็บของที่ใหญ่กว่าห้องสมุดแห่งนี้เขาเป็นผู้บริหารจัดการเอง
คนเดียว

'ตัวแทนจำหน่ายหนังสือ' ก็ความหมายตามตัวอักษรล่ะครับ คือ
โรงพิมพ์นำหนังสือที่พิมพ์เสร็จแล้วมามอบให้ตัวแทนจำหน่าย
เอาไปกระจายต่อตามร้านหนังสือรายย่อยนับร้อยในฮ่องกง พวกเขา
ยังส่งเสริมการขายหลายช่องทางรวมถึงมีบริการด้านอื่นๆ ด้วย ส่วนหุหลี่
คือผู้รับผิดชอบแผนกโกดังสินค้า

ในโกดังขนาดมหึมาแห่งนี้ดีไม่ดีจะมีหนังสือเยอะกว่า
ห้องสมุดสาธารณะเสียอีก ผลงานใหม่ หนังสือขายดี ไปจนถึง
หนังสือขายไม่ออกล้วนแต่ถูกเก็บอยู่ที่นี้ทั้งสิ้น บางส่วนยังเป็นหนังสือ

ที่หาไม่ได้อีกแล้ว

อาชีพหลักของหนูหลีกี้คือเป็นเจ้าหน้าที่บริหารโกดัง ส่วนเบื้องหลัง
ก็คือเป็นผู้จัดการของผม

และที่นี่ก็คือ 'สำนักงานใหญ่' ของเรา

จริงสิครับ! เหมือนผมจะยังไม่ได้บอก...

นอกจากผมจะเป็นนักเขียนฮ่องกงแล้วก็ยังเป็น...นักฆ่าอีกด้วย
แน่นอนว่าสำหรับผมงานเขียนต่างหากที่เป็นอาชีพหลัก ส่วน
งานนักฆ่านั้นผมแค่เอาไว้เป็น...อาชีพเสริม

ดังนั้นพูดให้ถูกก็คือผมเป็นแค่นักฆ่าพาร์ทไทม์

หี คุณไม่เชื่อหรือครับ

รู้สึกว่ามีทางเป็นไปได้?

ไม่กล้าเชื่อเอาเสียเลย?

หี ผมเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือ ขนาดบนหน้าปกหนังสือของผม
ก็ยังเขียนไว้เลยว่า 'นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้'

ก็แบบเดียวกับก่อนหน้านั้นตอนที่ผมยังทำงานในบริษัทโทรคมนาคม
ไม่มีเพื่อนร่วมงานและเจ้านายคนไหนรู้เลยว่าผมเป็นนักเขียนนิยาย

ใช่ครับ ฐานะบางอย่างไม่เปิดเผยจะดีกว่า

เหมือนกับ...ผมในตอนนี้

"คุณนายจางผู้ว่าจ้างส่งข้อความถึงพวกเราแน่ะ" หนูหลีกี้มอง
จอคอมพิวเตอร์ "เธอขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือของเรา"

"อย่าลืมเอาเงินส่วนของฉันโอนกลับไปให้คุณนายจางล่ะ"
ผมคว้านิยายสืบสวนสอบสวนเล่มหนึ่งของอิงาซิโนะ เค็งะขึ้นมาพลิกอ่าน
"เธอเป็นผู้หญิงตัวคนเดียว แถมยังต้องดูแลลูกสาวอายุแปดขวบ ลำบาก
น่าดู"

"รู้แล้วล่ะว่า นายก็ทำแบบนี้ทุกที นักเขียนเฮงชวยอย่างนาย ถึงได้ไ้ให้แ่่งอย่างนี้ไง" เขาเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์

"แะะๆ" ผมตอบพลางหัวเราะแ่่งๆ "พอกินพออยู่ก็พอแล้วนี่"

หาก 'ไ้แ่่ง' แล้วสามารถช่วยเหลือคนอื่นได้ ชีวิตถึงจะมีคุณค่า กว่าคนที่ม่เงินมากมายแต่กลับม่ยอมบริจาคเลยสักครั้งม่ใช่หรือ

ทว่าในสังคมที่ผิดถูกกลับข้างเช่นนี้ คนพรรค้อย่างผมก็จะโดนเรียกเป็น...'ไ้โง่'

ผมม่เหมือนนักฆ่าคนอื่นๆ ผมจะทำความเข้าใจเบื้องหลัง และเรื่องราวของผู้ว่าจ้างก่อนแล้วค่อยเลือกว่าจะรับ 'งาน' หรือเปล่านั้นก็แบบเดียวกับที่นักฆ่าบางคนจะฆ่าเฉพาะคนที่เขามองว่าเป็น 'คนชั่ว' เท่านั้น

"จริงสิ นายอย่าลื้กลับไปเก็บปืนควบคุมระยะไกลที่นายซ่อนไว้ตรงข้ามร้านกาแฟล่ะ" นูหลิเอ่ย

"นายนี้่กว่าฉันเพิ่งเป็นนักฆ่าวันแรกหรือไง ม่ลื้มอยู่แล้วล่ะน่า รอกกลางดึกที่ห้องถนนเหลือคนบางตาแล้วฉันค่อยไปเก็บกลับมา"

ถูกต้องครับ เอ็ดมันด์หรือจางเหวินอันถูกผมใช้ปืนควบคุมระยะไกล... ฆ่าทิ้ง!

แผนการฆ่าคนของเราดำเนินการกันอีท่าไหนนะหรือ?

นั่นต้องเริ่มเล่าตั้งแต่ตอนที่ผมมีหนังสือออกใหม่เมื่อไม่นานนี้

ผมเสนอกับสำนักพิมพ์ว่าอยากไ้มีการสัมภาษณ์นักเขียนแน่นอนว่าเป้าหมายคือนิตยสารที่จางเหวินอันทำงานอยู่ ตอนนั้น นูหลิแ่กเข้าไปในคอมพิวเตอร์ของสำนักพิมพ์ที่ผลิตนิตยสาร แอบดูตารางการทำงานของพวกเขาเรียบร้อยแล้ว ผมหาวันที่จางเหวินอันม่ได้ออกไปข้างนอกและนักข่าวคนอื่นก็ติดงานอยู่เป็นวันไ้สัมภาษณ์

ใช่แล้วครับ ผู้ให้สัมภาษณ์ย่อมมีสิทธิ์เลือกวัน
โดยเลือกวันที่นักฆ่า...ลงมือฆ่าคน

*'ไม่มีอดีตที่ผ่านไปแล้ว ก็ไม่มีการนึกเสียดาย
เพราะผ่านเลยไปแล้ว ถึงได้นึกเสียดาย'*

(2)

สถานที่สัมภาษณ์ผมก็เป็นคนตั้งใจคัดเลือกเอง
ฝั่งตรงข้ามศูนย์การค้าเก่าเพลสที่มังกี้ก็คือทางเข้าอาคารตาดเหล็ก
บนผนังข้างบันไดทางเข้ามีตู้รับจดหมายเรียงอยู่เป็นแถว ผมนำปืน
ที่ควบคุมระยะไกลผ่านสัญญาณไวไฟไปติดตั้งไว้ในตู้นอกสุด วันต่อมา
ขอแค่ผมนั่งในตำแหน่งที่เฉพาะเจาะจงในร้านกาแฟ ปรับองศาผ่านรีโมต
เรียบริ้อย เป้าหมายจะต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย

คุณอาจจะถามว่าอ้าว ไม่ใช่ว่ามีผู้ชายคนหนึ่งยิงปืนจากด้านนอก
เข้ามาในร้านกาแฟหรือหรือ

หึ ผิดแล้ว นี่คือการแสดงฉากหนึ่งซึ่ง 'เขียนเอง กำกับเอง เล่นเอง'
เป็นการเล่นกับอุปาทานและช่องโหว่ด้านความทรงจำระยะสั้น
ของสมองมนุษย์

ก่อนหน้านี้ผมเคยอ่านการทดลองที่สร้างขึ้นเพื่อศึกษาสมองของมนุษย์
จัดให้โจรสวมเสื้อนอกสีแดงก่อคดีบนท้องถนน ขโมยกระเป๋าเงินคนอื่น
จากนั้นรีบหนีออกจากที่เกิดเหตุ นักวิทยาศาสตร์ที่ทำการวิจัยเรื่องสมอง
หาคนเดินถนนที่เห็นเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบมาหาคคน หวังว่าพวกเขา
จะช่วยให้ข้อมูลเกี่ยวกับคนร้ายได้

เริ่มแรกนักวิทยาศาสตร์ถามหนึ่งในพยานว่าโจรสวมเสื้อสีอะไร พยานรายนั้นเอ่ยอย่างมั่นใจว่าสีเทา ต่อมาพยานอีกคนก็ผสมโรงกับเขาอย่างมั่นคงโดยบอกว่าเป็นสีเทา พยานสี่คนที่เหลือทั้งที่เห็นชัดๆ ว่าเป็นสีแดงก็เริ่มสงสัยว่าตนมองพลาดไปหรือเปล่า ผลที่ได้ในตอนท้ายคือ...

ห้าคนพากันบอกว่าเป็นสีเทา มีเพียงคนเดียวบอกว่าเป็นสีแดง ที่จริงพยานที่ชักนำให้คนอื่น 'ไปผิดทาง' ในตอนแรกเป็นเจ้าหน้าที่ซึ่งนักวิทยาศาสตร์เตรียมไว้ สุดท้ายเมื่อทุกคนดูคลิปเหตุการณ์ที่โจรสวมกระเป่าเงินใหม่อีกครั้ง เห็นว่าโจรสวมเสื้อสีแดงแล้วก็พากันอิงไปไม่กล้าเชื่อสายตาของตนเองอีก

ทำไมถึงเป็นเช่นนั้นล่ะหรือ

เพราะความจำระยะสั้นของมนุษย์มีช่องโหว่ ซ้ำยังได้รับอิทธิพลจากคนอื่น เป็นเหตุให้สมองประมวลข้อมูลที่ผิดพลาดออกมา นี้เรียกว่า 'ความทรงจำลวง'*

ผมอาศัยหลักจิตวิทยาเรื่องความทรงจำลวง บอץให้คนผู้ 'ไม่มีตัวตน' กลายเป็นคนร้ายฆ่าคน ผมตะโกนลั่นว่า 'อย่าหนีนะ' แถมยังวิ่งออกไปบนถนนด้านดาสก็เพื่อให้พยานหลงนึกว่ามีคนยิงสังหารจางเหวินอัน จากด้านนอก ทำให้พวกเขาเกิดภาวะ 'แหล่งที่มาของความทรงจำผิดพลาด**' สุดท้ายพวกเขาก็กลายเป็น 'พยาน' และ 'ผู้สมรู้ร่วมคิด' ของผมไปโดยไม่รู้ตัว

นอกจากนี้บนท้องถนนอันแสนคลาคล่ำของมังกี้ การที่คนผู้ไม่มีตัวตนจะหนีหายไปก็ไม่น่าแปลกใจมั้งครับ

แล้วพวกเขาก็ตกลงสู่ 'หลุมพรางความทรงจำ' ของผมแบบนี่เอง

* ความทรงจำลวง (Illusion of Memory)

** แหล่งที่มาของความทรงจำผิดพลาด (Failure of Source Memory)

ผมบอกแล้วว่าการจะฆ่าคนนะไม่ได้เป็นเหมือนเด็กเล่นกัน
 อย่างในหนังน่าเบื่อบางเรื่อง แต่จำต้องมีแผนการที่ละเอียดรอบคอบ
 และ...

ทักษะการแสดง

เคยมีนักอ่านถามผมว่าเรียนจิตวิทยามาใช่ไหม และผมก็
 ไม่เคยปิดบังประวัติการศึกษาของตัวเอง ผมเป็นคนธรรมดาที่เรียนถึงแค่
 ชั้นมัธยมปลายปีสองเท่านั้น ความรู้ทั้งหมดที่ได้รับมาล้วนแต่มาจาก
 หนังสือที่ไม่ใช่ตำราเรียน นอกจากนี้ประสบการณ์จริงสิบกว่าปี
 ในธุรกิจค้าปลีกก็ทำให้ผมเข้าใจ 'จิตใจมนุษย์' คียิ่งขึ้น

แน่นอนครับ ผมยังคงรู้สึกว่าการเรียนเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งยวด
 อยู่ดี

"ตารางจัดอันดับอัปเดตแล้ว ฮ่าๆ นายได้เลื่อนขึ้นอีกสิบอันดับ"
 นูหลีเอ่ยขณะชี้ที่หน้าจอ

ผมเดินไปดูที่ข้างคอมพิวเตอร์ของเขา

'นักฆ่า...เปยคู...อันดับล่าสุด...สามสิบสอง'

ถูกต้องครับ 'เปยคู (โหยให้)' คือฉายานักฆ่าของผมเอง

"ไม่แน่นอน นายอาจขึ้นถึงยี่สิบอันดับแรกเร็วๆ นี้ก็ได้" เขาตอบให้ผม

"งั้นฉันก็จะได้เข้าร่วมงานเลี้ยงลึกลับแล้วสินะ" ผมเอ่ยอย่างจริงจัง

จังหวะนี้เองโทรศัพท์ของบริษัทตัวแทนจำหน่ายก็ดังขึ้น

"สวัสดีครับ ตัวแทนจำหน่ายซุนหมิงครับ" นูหลีรับสาย "นายเอง
 เหมอ...ฮ่าๆ...ตอนนี้เขาก็อยู่ข้างๆ ฉันนี่แหละ...ใช่...ฉันบอกเขาแล้วว่า
 อย่าทำแบบนี้...ฮ่าๆ...เขาซื้อบ๊องนะ...รอแป็บนะ"

เขายื่นโทรศัพท์ให้ผม

"ใคร"

"ฟังแล้วก็รู้เองแหละ"

"ฮัลโหล" ผมรับโทรศัพท์มา

"แม่่ง! นักเขียนเฮงชวย!" เสียงผู้ชายพูดจาโผงผาง "นายถึงกับเอาเรื่องของพวกเขาไปเขียนเป็นนิยายจริงๆ เหรอวะ!"

หึ พูดจาโผงผางแบบนี้ ผมจะไม่ได้รู้อย่างไรว่าเขาเป็นใคร

เขาก็คือ...เฟิงอวี๋ต้วนฉางเหริน

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

ชื่อ-สกุล : ไม่นแน่ชัด

ฉายา : เปยคุ (โหยให้)

อันดับปัจจุบัน : 32

อาชีพเดิม : นักเขียนนิยาย

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ไม่มีทักษะพิเศษ ชอบใช้สมองฆ่าคน จะทำความเข้าใจเบื้องหลังและเรื่องราวของผู้ว่าจ้างก่อน จึงจะตัดสินใจว่าจะรับ 'งาน' หรือไม่ ไม่ฆ่าผู้หญิงคือหลักการของเขา

*'ความเจ็บปวดที่รู้แต่แรกว่าต่อไปจะไม่มีโอกาสอีกแล้ว
เทียบไม่ได้กับความเจ็บปวดที่รู้ภายหลังว่าโดนตัดสินชีวิตไปแต่แรกแล้ว'*

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)